శ్రీనివాసా బుక్ స్టాల్
ప్రొ|| కె. యస్. వి. శ్రీనివాస
మొగల్తూరు. బుక్ సీ. నెం.

మృత్యువు నవ్వింది

రాజీ తనని తాను నమ్మలేనట్టు చూసింది!

గభాల్న కుర్చీలోనుంచి లేచింది.

కళ్ళు భయంతో పెద్దవైనాయి.

'నో! నో! నో! బిగ్గరగా అరిచింది.

రాజీకి ఎదురుగా కూర్చునివున్న డాక్టరు ఎవరోకాదు; స్వయానా పింతల్లి కొడుకు ప్రభాకర్!

రాజీ కుర్చీలోనుంచి లేవటంతో, అతనుకూడా కూర్చున్నవాడల్లా గబుక్కున లేచాడు.

'రాజీ' రెండంగల్లో వచ్చి రాజేశ్వరిచేతిని పట్టుకున్నాడు.

'నేను నమ్మను! నేను నమ్మను. అబద్ధం! అబద్ధం!' ఇంకా గట్టిగా అరుస్తూనే గుమ్మంవైపు పరుగెత్తింది.

రాజీని అతను జబ్బపట్టుకుని లాక్కువచ్చి బలవంతంగా, మళ్ళీ కుర్చీలో కూలవేశాడు.

'రాజీ! నువ్వు చదువుకున్నదానివి! సైన్స్ అంటే ఏమిటో తెలిసిన దానివి! విషయం తెలిస్తే నువ్వు జాగ్రత్తగా ఉంటావని చెబితే ఇలా చేస్తావేం?' అతను అక్కడున్న ఎక్స్‌రేలు, బ్లడ్ రిపోర్టులు, అన్నీ

మరోసారి చూశాడు. 'ఈ రిపోర్ట్‌లు మామూలు డాక్టర్లవికాదు. ఎక్స్‌పర్ట్‌లవి, పొరపాటుకాదు! ఈరోజో, రేపో, నీకు ఎదురయే నిజం!'

రాజేశ్వరి పురిశిక్షపడిన ఖైదీలా, బేలగా, నిస్సహాయంగా చూసింది.

'అన్నయ్యా! —' ఆపైన మాట పైకి పెగలలేదు. ముఖం చేతుల్లోకి దించుకుని ఏడవసాగింది.

ఆ ఏడుపు హృదయవిదారకంగా వుంది.

ఎదుటివారి గుండెల్ని కరిగించేట్టుగా వుంది.

ప్రభాకర్, చేతిలో రిపోర్టులు టేబిల్‌మీద పడేసి, రాజేశ్వరి తలమీద చేయి ఆనించాడు. అతని గొంతులోకూడా దుఃఖం గూడుకట్టుకోసాగింది. 'ఈ దురదృష్టకరమైన వార్త నీకు ఎలా వినిపించటమా అని నేను నాలుగు రోజులనుంచి ఎంత మథనపడ్డానో తెలుసా! చివరికి చెప్పటానికే నిశ్చయించుకున్నాను. ఎందుకంటే — నువ్వు నీ కాలేజీలో యాక్టివ్ వర్కర్‌వి! నీకు ఒక్కక్షణం తీరదు! కనీసం ఈ కొద్దిరోజులైనా, నువ్వు నీ పనులు మానుకుని, అతనికి దగ్గరగా వుంటావని! రాజీ! కాలేజీకి యీరోజే శలవు పెట్టెయ్యి.'

'భగవంతుడా!' రాజీ ఆర్తనాదం చేసినట్టుగా అంది.

'రాజీ! ఈజీవితం కేవలం ఒకనాటకం! ఏ నాటకంలోనైనా ప్రతి పాత్ర పోషణకి ఒక కాలపరిమితి వుంటుంది! మనంకూడా అంతే! ఈ ఫిలాసఫీ నీకు గుర్తుచేయ నవసరం లేదనుకుంటాను.'

'అన్నయ్యా!' బావురుమంది.

'లే! ధైర్యం తెచ్చుకో. మన చేతుల్లో ఏదీలేదు అని తెలుసుకో! వారికీ, వీరికీ సాయంచేసే నెపంతో, అక్కడా, ఇక్కడా ఎక్కువసేపు తిరగకు. సాధ్యమైనంతవరకూ యింట్లోనే గడుపు, బాధపడకు! నువ్వు బాధపడితే, అతనికి అనుమానం వస్తుంది. రాజీ! ఈవిషయం అతనికి తెలియనీయకు.'

రాజేశ్వరి తలవూపింది.

'పద! నేనువచ్చి నిన్ను యింటిదగ్గర దించి వస్తాను.'

'వద్దులే అన్నయ్యా, నేను వెళ్తాను.'

'ఎలాగైనా నేను అనిల్‌కి ఇంజక్షన్ యివ్వాలిగా!' ప్రభాకర్ కారు తాళాలు తీసుకుని వచ్చాడు.

రాజేశ్వరి అతనివెంట నడుస్తుంటే, కాళ్ళు తేలిపోతున్నట్లుగా, భూమి ఒకపక్కకి ఒరిగిపోతున్నట్లుగా, ఆకాశం క్రిందకి వంగుతున్నట్లుగా అనిపించసాగింది.

ప్రభాకర్ కారు డ్రైవ్ చేస్తున్నాడు.

రాజేశ్వరి పిండిబొమ్మలా కూర్చునివుంది.

వీధినపోయే జనం అంతా, ప్రాణాలతోవున్న మనుష్యులుగా కాకుండా, తోలుబొమ్మల్లా కన్పిస్తున్నారు. ఆ తోలుబొమ్మలు ఎవరో కీ యిచ్చినట్లుగా, కాళ్ళు, చేతులూ కదుపుతున్నాయి. తలలు వూగిస్తున్నాయి.

'మీపెళ్ళి అయి ఎన్నాళ్ళయింది రాజీ?' ప్రభాకర్ అడిగాడు.

'ఆరు సంవత్సరాలు.'

అతను నిట్టూర్చాడు.

రాజేశ్వరికి తన పెళ్ళిరోజు గుర్తుకువస్తోంది.

అసలు తనకి పెళ్ళి అవటమే కొంచెం ఆలస్యంగా అయింది.

తనసాటివారంతా పిల్లల తల్లులు అయింతర్వాతకూడా తను యింకా పిహెచ్. డి అంటూ, యూనివర్శిటీచుట్టూ తిరుగుతూనే వుంది.

ఆరు సంవత్సరాలు! ఎంత త్వరగా గడిచిపోయినాయి. అంతకంటే వేగంగా, భవిష్యత్తుకూడా ముగిసిపోతోంది.

'వాళ్ళ చెల్లెళ్ళకి, అన్నదమ్ములకి వుత్తరాలు రాయి! ఒకసారి వచ్చి చూసుకుని వెళ్తారు.'

'అలాగే'

కారు యింటిని సమీపించింది.

కారు ఆగింది.

దిగబోతున్న రాజీని ప్రభాకర్ చేయిపట్టి లాగినట్టుగా ఆపాడు.

'రాజీ !'

ఏమిటన్నట్టు చూసింది.

'నువ్వు చాలా జాగ్రత్తగా వుండాలి ! అతనికి ఏమాత్రం ఈ విషయం తెలియకూడదు. నీబాధ నువ్వే పడాలి. అతనిముందు బైట పడనీయద్దు. అతనికి యిది తెలిస్తే కనీసం రెండునెలలు అయినా బ్రతికేవాడు, రెండురోజులుకూడా బ్రతకడు.

ఆందోళనా, వత్తిడి, ఆ గుండెకి మృత్యువు కోరల్లాటివి అని గుర్తుంచుకో !'

రాజేశ్వరి కళ్ళనిండా నీళ్ళు వుబికినాయి.

అలాగే నన్నట్లు తలవూపింది.

'ప్రామిస్సేనా !'

నిశ్శబ్దంగా చేయిచాచి అన్నగారి చేతిలో వుంచింది.

'గుడ్ ! అలా ధైర్యంగా వుండాలి!'

రాజేశ్వరి కళ్ళు నీళ్ళతో నిండివున్నాయి.

కానీ పెదవులమీదకి చిరునవ్వు వచ్చింది.

అదెంతో వుత్సాహంగా వుంది.

'వెరీగుడ్ !' అన్నాడు ! ప్రభాకర్.

ఇద్దరూ లోపలికి వచ్చారు.

అనిల్ వరండాలో పడక్కుర్చీలో పడుకుని వున్నాడు.

అతని చేతులు ప్రక్కకు వ్రేళ్ళాడుతున్నాయి. ముఖానికి పేపరు వుంది. చదువుతూ, చదువుతూ నిద్రబోయినట్టున్నాడు.

అతను ఎలాటి కదలికలేకుండా, చాలా నిశ్చలనంగా వున్నాడు.

'అనిల్' ప్రభాకర్ పిలిచాడు.

అతను కదలలేదు! పలకలేదు.

రాజేశ్వరి కళ్ళు భయోత్పాతంతో, పెద్దవి అయినాయి.

దగ్గరికి పరుగెత్తింది.

'అనిల్' అతన్ని భుజాలుపట్టి గట్టిగా కుదిపేసింది.

'అనిల్!' గావుకేక పెట్టినట్లుగా పిలిచింది.

అతను కదిలాడు. కళ్ళు తెరిచి చూశాడు.

అతని కళ్ళు నిద్రమత్తుగా వున్నాయి.

'ఎప్పుడు వచ్చావు రాజీ! నే నిప్పటివరకూ పేపరు చదువుతూనే వున్నాను, నిద్రపట్టేసింది' అతను గొంతు నీరసంగా వుంది.

రాజేశ్వరి అమ్మయ్య అనుకుంది.

కొట్టుకునే గుండెలమీద చేయివేసుకుని రాసుకుంది.

తన ఆందోళన అతను పసిగట్టకుండా, మోకాలిమీద వంగి, క్రిందపడిన పేపరు తీసుకుని యిచ్చింది. స్టూలుమీద వుంచిన కళ్ళజోడు, అతని చేతికి అందించింది.

'ఈపూట నీకు ఎలా వుంది?' ప్రభాకర్ కూర్చుంటూ అడిగాడు.

'మామూలే! ఏమిటో నీరసం! ఏమిటో అలసట! ఏమిటో నిద్ర.

నా జబ్బేమిటో నాకే అర్థం గావటంలేదు. అసలు, ఇంట్లో వూరికే కూర్చుంటే లేని సుస్తీ వచ్చినట్టుంది. నేను ఆఫీసులో జాయినవుతాను.'

'నో! నో! నువ్వు యింకోనెల బాగా రెస్టుతీసుకోవాలి.'

'అసలు నా జబ్బేమిటి?'

'ఏమీలేదు! రక్తంలేదు! అలసట పనికిరాదు. ఇదేమీ పెద్ద జబ్బేం కాదు! ఒక నెల విశ్రాంతి తీసుకుంటే తగ్గిపోతుంది.'

'ఆ రిపోర్ట్స్ ఎక్కడ?'

'డాక్టరుగారి దగ్గర వున్నాయి. ఆయన వూరు వెళ్ళాడు.'

'ఎప్పుడు వస్తాడు?'

'రాగానే నేను చెబుతానుగా.'

'నాన్సెన్స్! నేనే వెళ్ళి అసలు నా సుస్తీ ఏమిటో తెల్సుకుంటాను.'

'అనిల్! అన్నయ్య మాటమీద నీకు నమ్మకంలేదా?'

'ఉంది! కానీ అనవసరంగా కాస్తని, గంపంత చేస్తున్నాడేమోనని నాభయం!'

'ఓకే! నీకు రిపోర్ట్సు చూపిస్తాను. సరేనా!'

'అన్నయ్యా....' రాజీ ఆందోళనగా చూసింది.

చెయ్యి ఎత్తి నువ్వు ఆగమన్నట్టు చూపాడు.

'నేనే ఆయన క్లినిక్‌కి వెళ్ళి నర్సుని అడిగి తెస్తాను. రాజీ! అనిల్‌కి యింజక్షన్ యివ్వాలి. వేడినీళ్ళు పెట్టు' బాగ్ తెరుస్తూ అన్నాడు.

రాజేశ్వరి లోపలికి వెళ్ళి స్టౌ వెలిగించి నీళ్ళు పెట్టింది.

ప్రభాకర్ సిరంజ్ తీసుకుని లోపలకి వచ్చాడు.

'అన్నయ్యా! ఆయనకి రిపోర్ట్సు చూపిస్తా నంటావేమిటి?'

'చూపిస్తాను. కానీ అతనివికాదు. వేరేవి తెస్తాను. లేకపోతే తనే స్వయంగా అడిగితే కష్టం.'

'ఆయన్నే చెప్పవద్దంటే —'

'ఆయనో మతిమరుపు డాక్టర్. మనం చెప్పినవి గుర్తుండవు.'

అనిల్‌కి ప్రభాకర్ యింజక్షన్ యిచ్చాడు. రాజీ టీ చేసి తెచ్చి యిచ్చింది.

'నీకో శుభవార్త చెబుతున్నాను' అన్నాడు ప్రభాకర్.

'ఏమిటది?' అన్నాడు అనిల్.

'రాజీనికూడా యీ నెలంతా శలవు పెట్టమంటున్నాను. హాయిగా ఇద్దరూ కబుర్లు చెప్పుకుంటూ కూర్చోండి. నీకు కాలక్షేపంగాకూడా వుంటుంది.'

'ఇద్దరం శలవు పెడితే జీతం.'

'మనకి బాంక్‌లో వున్నది చాలెండి!'

'అది రిటైర్ అయ్యేవరకూ ముట్టుకోనని నువ్వేగా అన్నావు.'

'ఇప్పుడే రిటైర్ అయిపోయానని అనుకుంటున్నాను.'

'చూశావా ప్రభాకర్ ఆడవాళ్ళు మాటలు ఎటయినా తిప్పగలరు.' అన్నాడు అనిల్ నవ్వుతూ.

'అంతే ! మనం అడ్డు చెప్పామనుకో ! మూతి బిగింపులు' ప్రభాకర్ నవ్వాడు.

అన్నట్టుగానే రాజీ శెలవు పెట్టేసింది.

అహర్నిశలూ యింట్లోనే వుంటోంది.

స్నేహితులతో రాకపోకలు తగ్గించేసింది. సినిమాలు మానేసింది. కనీసం కూరలుకికూడా తను బజారుకి వెళ్ళటలేదు. వంటచేస్తుంది.

భర్తకి భోజనం స్వయంగా తనే వడ్డిస్తుంది.

అతనికి అసలు ఆకలే వుండటంలేదు. అయినా రాజీ కోసం ఎంతో ఆకలి వున్నట్టుగా తినాలని ప్రయత్నించి విఫలుడు అవుతాడు. భర్త భోజనం చేస్తుంటే, రాజీ బుగ్గన చేయిపెట్టుకుని అలాగే కూర్చుండిపోతుంది.

ఇతను యిక వుండడా.

ఆ శరీరంలో చలనం వుండదా.

దాన్ని మోసుకువెళ్ళి శ్మశానంలో !

రాజీ కళ్ళముందు ఎర్రటిమంటలు నాలికలు చాస్తూ, భగభగలాడుతూ పైకి లేస్తున్నాయి. వాటిమధ్య అనిల్ శరీరం ఆహుతి అయిపోతోంది.

రాజీ నిశ్చేష్టురాలిలా, తదేకంగా శూన్యంలోకి చూస్తూ కూర్చుంది.

భోజనం చేస్తున్న అనిల్ రాజీ కళ్ళముందు చేయి ఆడిస్తూ, వేళ్ళు కదిపాడు.

రాజీ వులిక్కిపడినట్టుగా ఈలోకంలోకి వచ్చింది.

'ఏమిటి దీర్ఘాలోచన? నాకు చెప్పు?' అన్నాడు.

'ఏమీ లేదండీ.'

'చెప్పకపోతే చూడు, నేను అన్నము తినను' అతను కంచం అవతలికి తీసేశాడు.

'చెబుతానండీ ! అన్నం తినండి.'

'ముందు చెప్పు.'

'నా కళ్ళముందు ఒక దృశ్యం కదిలిందండీ !'

'ఏమిటది ?'

'నేను చచ్చిపోయినట్టు ! నన్ను మీరు శవదహనం చేస్తున్నట్లు—'

'రాజీ !' అతను గభాల్న లేచాడు.

చటుక్కునవచ్చి రాజీని దగ్గరికి లాక్కుని గాఢంగా కౌగలించు కున్నాడు.

'అలాటి దరిద్రపు మాటలు చెప్పకు ! నీకిదేం బుద్ధి. ఎవరయినా అలాటివి వూహిస్తారా !'

అతని బిగికౌగిలిలో బందీ అయిన రాజేశ్వరి కళ్ళు మూసుకుంది. అతని చేతి స్పర్శ ఎంత సుఖంగా వుంది. ఈ సుఖం యిక తనకి వుండదు. రాజీ కనురెప్పలు బరువెక్కాయి. కళ్ళలో బలవంతంగా ఆపుకుందామని ప్రయత్నించినా సాధ్యంకాని నీళ్ళు తిరిగాయి. రెప్పలని దాటాలని ప్రయత్నిస్తున్నాయి.

'నువ్వు లేకపోతే నేను బ్రతకగలనా ! అలాటి పాడువూహలు మనసులోకి రానీయకు.'

'మనం బ్రతకలేనంత మాత్రాన, జరగాల్సింది జరగకమానదుకదా!'

'నువ్వు పనీపాటా లేకుండా, ఇంట్లో కూర్చోవటంలో ఇలాంటి వెర్రి మొర్రి ఆలోచనలు వస్తున్నాయి. రేపే వెళ్ళి కాలేజీలో జాయినవు.'

'ఆమాట అనకండి.'

'ఎందుకని ?'

'నా కీవుద్యోగంలో, వుత్సాహమే పోయినది. మీరు గట్టిగా చేయమంటే, నే నసలు రిజైన్ చేస్తాను.'

'రాజీ'

రాజీ నవ్వింది.

తడికళ్ళలో వెలిగిన వెలుగుకిరణంలాటి నవ్వు అది.

'సరే నీ యిష్టం.'

తర్వాత అతను ఆ ప్రసక్తి ఎత్తలేదు.

ఇల్లు కట్టించుకుందామని అనుకున్నారు. అందమైన యిల్లుకోసం రాజీ, పదిమంది ఇంజనీర్లని సంప్రదించి ప్లాన్ గీయించింది.

ఆ ప్లాన్ శాంక్షన్ అయివచ్చింది.

'రాజీ! ఇక మనదే ఆలస్యం! త్వరగా మొదలు పెట్టేద్దాం. మూడు నెలల్లో మనకి యిల్లు తయారుచేసి ఇస్తానంటున్నారు ఇంజనీరుగారు' అన్నాడు అనిల్.

రాజీ వుత్సాహం చూపించలేదు.

'ఇప్పుడెందుకండీ, మనకి ఆబాదరబందీ! తర్వాత చూసుకుందాం' అంది.

ఊరునుంచి అతని చెల్లెళ్ళు వచ్చారు.

ఇల్లంతా పండగలా, సరదాగా, సందడిగా వుంది.

రాజీమాత్రం నవ్వుతూ, తుళ్ళుతూ తిరుగుతూనేవుంది. కానీ చాలా నీరసంగా వుంది.

చెంపలదగ్గర తెల్లవెంట్రుకలు బాగా కన్పిస్తున్నాయి.

'వదినా! నీజుట్టు నెరుస్తోంది!' ఆడబిడ్డలు తమాషా చేశారు.

'పోనీమ్మా! ఈ ప్రపంచంలో యేది శాశ్వతం?'

'వదినేమిటి, ఇలా మారిపోయింది' వాళ్ళు ఆశ్చర్యపోయారు.

నాలుగురోజులుండి వాళ్ళు వెళ్ళిపోయారు.

అనిల్ అన్నాడు.

'రాజీ! నేనే అనుకున్నాను, విమలకూడా అంది. నీలో ఏదో మార్పు కనిపిస్తోంది.'

'ఏమిటండీ అది?'

'నేను సరిగా చెప్పలేకపోతున్నాను. నువ్వు ఇదివరకుకంటే హుషారుగా వున్నావు. ఎక్కువగా నవ్వుతున్నావు.'

'అదికూడా లోపమేనా? నేను చాలా సంతోషంగా వున్నాను. అందుకే హుషారుగా వున్నాను. నా మనసంతా హాయిగా వుంది. అందుకే నవ్వుతున్నాను. అదికూడా తప్పేనా?'

రాజీ కోపంగా అక్కడనుంచి వెళ్ళిపోయింది.

అనిల్ తప్పుచేసినవాడిలా తలదించుకున్నాడు.

రాత్రివేళకూడా రాజీకి నిద్రపట్టదు.

గాఢంగా నిద్రపోతే మెలకువ వచ్చేసరికి అతని ప్రాణం వుండదేమో నని భయం.

అన్నయ్య పెట్టిన గడువు అయిపోయింది.

ఏ క్షణంలోనైనా అతను నిర్జీవం కావచ్చు.

ఈ సత్యం అతనికి తెలియదు. తెలియదు కనుకనే, ఈ ఆఖరి క్షణాలు, ఎలాంటిబాధ లేకుండా, నవ్వుతూ, నిర్మలంగా గడిపేస్తున్నాడు.

ఈ ప్రపంచంలో పుట్టిన ప్రతిమనిషీ మృత్యువుకి లొంగక తప్పదు.

కానీ అది తెలియకుండా జరగాలి.

తెలిస్తే అంతకు మించిన నరకంలేదు.

ఈ విషయం అనిల్‌కి తెలియదు కాబట్టి అతను ఆ నరకం పడటం లేదు.

తెలిసిన తను పడుతోంది.

ఈ జీవితమే శాశ్వతం కానప్పుడు, మనుషులకి ఒకరిపట్ల ఒకరికి ఎందు కీ ఆత్మీయతాబంధాలు! అదిలేకపోతే జీవితంలో రుచి, పచి వుండదనా! రాను రాను రాజీకి ఆందోళన మరీ ఎక్కువ అవుతోంది. అతనికి రాత్రివేళ నిద్రపోయేటప్పుడు రగ్గు కప్పి లైటు తీస్తుంటే చేతులు వణుకుతాయి.

ఈరాత్రి ఆఖరిరాత్రి కాదుగదా!

ఇతను మళ్ళీ రేపు పుదయం లేస్తాడా?

రాజీకి స్నానం చేయాలన్నా భయమే! స్నానం ఎవరో తరుము కొస్తున్నంత వేగంగా ముగించుకుంటుంది. భయం! భయం! ఒకటే భయం.

ఏక్షణంలో మృత్యువు అతన్ని ఎత్తుకుపోతుందోనని!

మృత్యువుతో తను పోరాడలేదు.

కానీ, ఆఖరిక్షణాల్లో అతనికి దగ్గరగా వుండాలి. ఇది రాజేశ్వరి ఆశ.

రోజులు గడుస్తున్నాయి.

రాజేశ్వరి రంగుతగ్గింది.

కళ్ళక్రింద నిద్రలేమివల్ల నల్లటి గుంటలు ఏర్పడినాయి. చూపులు భీభత్సం చూసిన పసిపాప కళ్ళలా పెద్దవిగా వున్నాయి.

ఆరోజు ప్రభాకర్ భార్య వచ్చింది.

కూతురు పుట్టినరోజుట!

రాజేశ్వరిని రమ్మనమని బలవంతం చేసింది.

'నువ్వీమధ్య ఎక్కడకీ వెళ్ళటం మానేశావు. ప్రభాకర్ ఇంటికి వెళ్ళు' అని అనిల్ కూడా బలవంతం చేశాడు.

రాజీ వెళ్ళనంది.

'నువ్వు వెళ్ళాలి! అసలు ఈమధ్య నువ్వు ఎందుకిలా మారిపోయావు? నువ్వు వెళ్ళకపోతే నన్ను చంపినంత ఒట్టు!' అన్నాడు.

రాజేశ్వరి మాట్లాడకుండా లేచివెళ్ళింది.

బట్టలు మార్చుకుని వచ్చింది.

'అట్లా మీ ఆయనతో ఒట్టు వేయించుకొంటేగానీ బయలుదేరలేదు నువ్వు.'

ప్రభాకర్ భార్య తమాషా చేసింది.

రాజీ వాళ్ళయింటికి వెళ్ళింది.

చాలామంది వచ్చారు.

పట్టుచీరలు, సెంటువాసన! పాటల సందడి.

ఇవేవీ రాజీ మనసుకి పట్టలేదు. మనసంతా ఇంటోనే వుంది.

అనిల్ ఎలా వున్నాడు. ఆఖరిక్షణాలు రాలేదుకదా!

రాజేశ్వరి కూర్చోలేకపోయింది.

ప్రభాకర్ భార్యకి చెప్పకుండానే వచ్చేసింది.

పరుగెత్తుకువచ్చినట్టే వచ్చింది.

అనిల్ పడక్కుర్చీలో లేడు.

గదిలో మంచంమీదా లేడు.

బాత్ రూమ్‌లోనూ లేడు.

'అనిల్ ! అనిల్ !' పిచ్చిదానిలా అరుస్తూ యిల్లంతా వెతకసాగింది.

'అనిల్' ఏడుపు వచ్చేసింది. పరుగెత్తుతూ మేడమీద వరండాలోకి వచ్చింది.

అక్కడ అతను నిలబడివున్నాడు.

పిట్టగోడమీదకు ఆనుకుని, ఎదిరింటి పిల్లలు ఆడుతున్న క్రికెట్ ఆటని చూస్తున్నాడు.

'అనిల్ !'

అతను తిరిగి చూశాడు.

రాజేశ్వరి అతన్ని హత్తుకుపోయింది.

'ఏమైంది !' అతను ఆదుర్దాగా అడిగాడు.

రాజేశ్వరి జవాబు చెప్పలేదు.

అతనిచేతుల్లో మూర్ఛపోయింది.

ప్రభాకర్ వచ్చాడు.

రాజేశ్వరిని చూశాడు. ఇంజక్షన్ యిచ్చాడు.

'రాజీకి ఏమైంది ? ఈమధ్య అసలు తన ప్రవర్తన వింతగా వుంది' అన్నాడు అనిల్.

అతనికి యీ ఆందోళనతో చాలా నీరసం వచ్చేసింది. కణతలు బద్దలయ్యే తలనొప్పి వచ్చింది. చెమటలు పోశాయి. ప్రభాకర్ అతన్ని పడుకోమని, కదలవద్దని హెచ్చరించాడు.

రాజీకి మెలకువ వచ్చింది.

'నువ్వు నిద్రపోయి ఎన్నాళ్ళయింది ?' అని అడిగాడు.

'గుర్తులేదు. కనీసం నెల అవుతుందేమో !'

'మైగాడ్ !'

'నాకు నిద్రరాదు. నేనేం చెయ్యను.'

'నాకెందుకు చెప్పలేదు ? నేను ఏదయినా మందు యిచ్చేవాడినికదా.'

'మందులమీద నాకు నమ్మకంపోయింది.'

'నోర్మమ్ ! ఈ మందులు వాడు. అతన్ని ఎలాగూ రక్షించలేం. నువ్వుకూడా యిలా అయిపోతే ఎలా ?' మందలించాడు.

'రోజూ రాత్రిపూట ఒకటి వేసుకుని పడుకో ! నేను రేపు వూరు వెళుతున్నాను, మళ్ళీ ఆదివారం వస్తాను. ఏదయినా అవసరం అయితే, మీ వదినకి కబురుచెయ్యి' అతను వారానికి సరిపడ స్లీపింగ్ పిల్స్ ఇచ్చాడు.

ప్రభాకర్ వెళ్ళిపోయాడు.

రాజీకి తెలివి వచ్చింది.

మంచంమీద అనిల్ నిద్రపోతున్నాడు.

అతని ముఖం అతి ప్రశాంతంగా వుంది.

రాజీ క్షణంసేపు అతన్ని తదేకంగా చూసింది.

క్రిందకు జారిన రగ్గుతీసి కప్పింది. పెద్దలైటు తీసి చిన్నలైటు వేసింది.

తన గదిలోకి వచ్చింది.

'భగవంతుడా ! ఈ నరకం తను భరించలేదు ! దానికి ఒక్కటే మార్గం వుంది. అతని చావు తను చూడకూడదు. అనిల్ పోయింతర్వాత తను బ్రతకడం అనేది ఒట్టిమాట. అతన్ని సాగనంపి, తను తర్వాత వెళ్ళాలని ఇన్నాళ్ళూ ఎదురుచూసింది. అది సాధ్యం అయేట్టులేదు. తనలో మతి చాంచల్యం లక్షణాలు కన్పిస్తున్నాయి. అది నరాల వుద్రేకం. మానసికంగా, ఆందోళనవల్ల వచ్చిన వత్తిడి కారణం ! తన పరిస్థితి యింకొంచెం విషమిస్తే, తను ఆశించినదేదీ అవదు.' తను హాస్పిటల్లో .... అనిల్ ఇంట్లో ! రాజీకి భయం వేసింది. ఈ ఆందోళననుంచి విముక్తి చెందాలంటే ఒక్కటే మార్గం ! పుట్టిన ప్రతిమనిషీ ఎప్పుడో ఒకసారి చావకతప్పదు.

ఈ చావుని గురించి తెలియటంలో, తను ఇప్పటికి రోజుకి వేయిసార్లు చచ్చిపోయింది.

ఆ భావన ఎంత బలీయమైనదంటే, నిజమైన మృత్యువు వచ్చినా ఏమీ అనిపించదు!

రాజేశ్వరి మంచినీళ్ళు తెచ్చుకుంది.

ప్రభాకర్ ఇచ్చిన మాత్రలు అన్నింటినీ ఒక్కొ-క్కటీ తీసుకుని మింగేసింది.

ఇప్పుడు ఇక నిద్రరాక ఏమౌతుంది!

చాలా సేపు అలాగే కూర్చుంది.

రాజేశ్వరి కళ్ళమీదకి మత్తుతెరలు రాసాగినాయి.

కాని అనిల్ గదిలోకి వస్తుంటే వళ్ళు ఎవరో తోసేసినట్లు తూలసాగింది.

మంచందగ్గరికి వచ్చింది.

క్రింద నేలమీద కూర్చుంది.

అతని చేతిని అందుకుంది.

'అనిల్!' పిలిచింది.

అతను పలకలేదు.

'అనిల్!' చెయ్యిపట్టుకుని గట్టిగా కదిపింది.

అతని నిద్ర చెడలేదు, లేవలేదు.

రాజేశ్వరి కళ్ళమీదకి నిద్ర వచ్చేస్తోంది.

దాన్ని ఆపటం సాధ్యం కావటంలేదు.

'అనిల్!' మత్తుగానే పిలిచింది.

అతను పలికేడో లేదో తెలియలేదు.

'అనిల్!' కలవరింతగా అంది.

రాజేశ్వరి చేయి అతని చేతిని గట్టిగా పట్టుకుని ఒళ్ళోకి తీసుకుంది.

రాజేశ్వరి, తల మంచంమీద ఆనింది.

రాజేశ్వరికి, రెండునెలలతర్వాత, మనసు ఆందోళన లేకుండా, హాయిగా, ప్రశాంతంగా అనిపించింది.

కమ్మటి, గాఢమైన నిద్ర వచ్చేసింది.

ప్రభాకర్ వూరు వెళ్ళాల్సిన ప్రయాణం కేన్సిల్ అయింది. రాజేశ్వరికి ఫోన్ చేశాడు.

ఎవరూ తీయలేదు. ఆదుర్దాగా అనిపించి, అతనే బైలుదేరి వచ్చాడు.

అతను 'రాజీ, రాజీ' అని పిలుస్తూ లోపలికి వచ్చాడు.

ఆ ఇల్లంతా స్మశానంలా అతి నిశ్శబ్దంగా వుంది.

'రాజీ' అతను అలవాటుగా అనిల్ గదికి వచ్చాడు.

అక్కడ అనిల్ మంచంమీద నిద్రపోతున్నాడు.

అతని చేయి ఒకటి క్రిందకి వుంది ! రాజీచేయి దాన్ని పట్టుకొని వుంది ! రాజీ మంచానికి తల ఆనించి నిద్రపోతోంది.

'అనిల్ ! రాజీ !' అతను పిల్చాడు.

ఇద్దరూ గాఢనిద్రలో వున్నట్టుగా పలకలేదు.

ప్రభాకర్‌దగ్గరకు వచ్చి చూశాడు. అతను నిశ్చేష్టుడయ్యాడు. నమ్మలేకపోయాడు.

మరుక్షణంలో ఆ యింట్లోంచి ఫోన్ డాక్టర్లకోసం గాలిలో పరుగెత్తింది.

డాక్టర్లు వచ్చారు.

బంధువులు, తెలిసినవాళ్ళు, స్నేహితులు కిటకిటలాడారు.

డాక్టర్ల పరీక్షవల్ల తేలిన విషయం, చాలారోజులనుంచి రోగగ్రస్తుడైన అనిల్ నిద్రలో సహజంగానే మరణించాడు.

కానీ రాజీ మాత్రం నిద్రమాత్రలు మింగి చనిపోయింది.

అనిల్ చనిపోవటం భరించలేని రాజీ వెంటనే నిద్రమాత్రలు మింగి వుంటుందని అనుకున్నారు అంతా.